κυνήγι στὸ παλάτι».

Ὁ Λαντὸ δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή. Ἔστειλε ἀμέσως ἕνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀφοσιωμένους του πολεμιστάς, νὰ στήσουν καρτέρι στὸ δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο θὰ περνοῦσε ἡ βασιλικὴ συνοδεία, γυρίζοντας στὸ παλάτι. Κι' ὅταν, κατὰ τὸ βράδυ, φάνηκε ὁ Χιλπερὶκ μὲ τὴν ἀκολουθία του, οἱ δολοφόνοι ὥρμησαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἔσφαξαν, σκοτώνοντας συγχρόνως καὶ τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς συνοδούς του.

Χάρις στὸ ἔγκλημα αὐτό, ἡ Φρεδεγόνδη ἔμεινε ἀπόλυτη κυρίαρχος τῆς Γαλλίας, ἀναλαβοῦσα τὴν ἀντιβασιλεία ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου γιοῦ της.

Ἐκτὸς ἀπ' τὸ παιδί αὐτό, ἡ Φρεδεγόνδη εἶχε ἀποκτήσει μὲ τὸν Χιλπερὶκ καὶ μιὰ κόρη, τὴ Ριγκούνδη. Μά, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, ἡ Ριγκούνδη δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὴ μητέρα της καὶ καθημερινῶς σχεδόν, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ὁ Χιλπερίκ, γινόντουσαν στὸ παλάτι ἄγριες σκηνὲς μεταξύ τους. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, μητέρα καὶ κόρη ἀρπαζόντουσαν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ δερνόντουσαν ἀλύπητα.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Χιλπερίκ, τὸ κακὸ παράγινε, γιατὶ ἡ Ριγκούνδη ζητοῦσε ἀπ' τὴ μητέρα της νὰ τῆς δώση τὸ μερίδιο ποὺ τῆς ἀναλογοῦσε ἀπ' τοὺς θησαυροὺς τοῦ πατέρα της. Τότε ἡ Φρεδεγόνδη ἀποφάσισε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ κι' αὐτή, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ εἶχε ξεφορτωθεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἐνόχλησαν στὴ ζωή της.

Μιὰ μέρα λοιπὸν φώναξε τὴ Ριγκούνδη στὸ διαμέρισμά της κι' ἀνοίγοντας ἕνα μεγάλο σεντοῦκι, γεμᾶτο νομίσματα καὶ χρυσαφικά, τῆς εἶπε:

—Ἔλα, νὰ τελειώνουμε... Νὰ οἱ θησαυροὶ τοῦ πατέρα σου! Ἔλα νὰ τοὺς μοιράσουμε... Γιὰ νὰ μὴν πῆς ὅτι σὲ ἔγελασα στὴ μοιρασιά, μοίρασέ τους μόνη σου.

Ἡ νέα, ἀνύποπτη, ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ σεντοῦκι. Τότε ὅμως ἡ Φρεδεγόνδη τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα πρὸς τὰ μέσα καὶ κατέβασε τὸ σκέπασμα, προσπαθῶντας ἔτσι νὰ τὴν πνίξη. Μὰ ἡ νέα ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη καὶ μερικοὶ αὐλικοί, ἀκούγοντας τὶς φωνές της, ἔτρεξαν μέσα καὶ τὴν ἔσωσαν.

* * *

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀντιβασιλείας τῆς Φρεδεγόνδης ἦσαν περιπετειώδη κι' ἀνήσυχα.

Οἱ γειτονικοὶ βασιλεῖς, βλέποντας πὼς στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας καθόταν μιὰ γυναῖκα, νόμισαν κατάλληλη τὴν εὐκαιρία νὰ κατακτήσουν τὸ βασίλειό της.

Καὶ πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῆς Αὐστρασίας Χίλντεμπερ ὁ 2ος, ἐξεστράτευσε αἰφνιδιαστικὰ ἐναντίον της.

Ἡ Φρεδεγόνδη κατέφυγε τότε, μαζὺ μὲ τὴν Αὐλή της, μέσα στὰ τείχη τῶν Παρισίων κι' ἀπὸ κεῖ ἔστειλε μήνυμα στὸν βασιλέα τῆς Βουργουνδίας Γκοντράν, ζητῶντας τὴν προστασία του. Ὁ Γκοντράν ἀνακηρύχτηκε πρόθυμα προστάτης τῆς Φρεδεγόνδης καὶ τοῦ γιοῦ της, ἐξεστράτευσε ἐναντίον τοῦ Χίλντεμπερ καὶ τὸν ἀνάγκασε ν' ἀποσυρθῆ στὴ χώρα του.

Ὅταν ξέφυγε ἀπ' τὸν κίνδυνο, ἡ Φρεδεγόνδη σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ γλυτώση γιὰ πάντα τόσο ἀπὸ τὸν Χίλντεμπερ, ὅσο κι' ἀπ' τὸν «προστάτη» της Γκοντράν.

Κι' ἐν πρώτοις ἔστειλε δυὸ δολοφόνους γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν Χίλντεμπερ. Μὰ αὐτοὶ ἀπὸ ἀδεξιότητα δὲν πρόφτασαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ἔγκλημά τους. Τὴν τελευταία στιγμὴ συνελήφθησαν καὶ τοὺς θανάτωσαν μὲ τρομερὰ βασανιστήρια, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήσουν ποιός τοὺς εἶχε βάλει νὰ δολοφονήσουν τὸν Χίλντεμπερ.

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς Γκοντράν τῆς Βουργουνδίας ἔμπαινε ἕνα πρωῒ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ παλατιοῦ του, κάποιος δολοφόνος, βαλμένος ἀπ' τὴ Φρεδεγόνδη, ὥρμησε ἐναντίον του γιὰ νὰ τὸν σκοτώση.

Μὰ ὁ Γκοντράν πρόφτασε καὶ τράβηξε τὸ σπαθί του, ἀφώπλισε τὸν δολοφόνο καὶ τὸν συνέλαβε. Μὰ πρὶν περάσουν δυὸ βδομάδες, ἔγινε καὶ δεύτερη δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Γκοντράν.

Τότε οἱ δυὸ βασιλεῖς, τῶν ὁποίων εἶχε ἀπειληθεῖ ἡ ζωή, ὁ Γκοντράν καὶ ὁ Χίλντεμπερ, βλέποντας ὅτι δὲν θὰ ξέφευγαν ὥς τὸ τέλος ἀπ' τοὺς δολοφόνους, συμμάχησαν κι' ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς αἱμοβόρου βασιλίσσης τῆς Γαλλίας.

Μὰ ἡ Φρεδεγόνδη εἶχε καταρθώσει ἐντωμεταξὺ νὰ συγκεντρώση ἀρκετὸ στρατό, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου μπῆκε ἡ ἴδια καὶ πολέμησε ἡρωϊκὰ ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τῆς Βουργουνδίας καὶ τῆς Αὐστρασίας, τὰ ὁποῖα στὸ τέλος κατατρόπωσε. Ἀπὸ τότε ἔζησε ξέννοιαστη καὶ πανίσχυρη ὥς τὸ 579, ὁπότε πέθανε σὲ ἡλικία 55 ἐτῶν.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Φρεδεγόνδη, ἡ πιὸ καταχθονία καὶ πιὸ αἱμοβόρος βασίλισσα τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΠΟΥΓΙΝΕ... ΒΑΣΙΛΕΥΣ!...

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Ντεζιράντας. Τὰ μέτρα τοῦ Γάλλου στρατ. διοικητοῦ Γουαδελούπας. Ὅπου ἐπεμβαίνει νὰ εἰρηνέψη τὸ νησὶ ὁ λοχίας Μουριέ. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἰθαγενῶν «Ἐσένα θέλουμε!...». Ἀπὸ λοχίας, βασιλεύς! Τὰ ἀγαθὰ καὶ ἡ ἀπολαύσεις τοῦ θρόνου. Μετὰ ὀχτὼ μῆνες. Ἡ παραίτησις τοῦ βασιλέως. Ἀπὸ δήμαρχος, κλητήρας! κτλ.

Πολὺ περίεργη κι' ἐξαιρετικὰ συγκινητικὴ εἶνε ἡ περιπέτεια ἑνὸς Γάλλου ὑπαξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ πενῆντα περίπου χρόνια, ἀπὸ ἁπλὸς ἔφεδρος λοχίας, ἔγινε γιὰ κάμποσο καιρὸ μονάρχης ἑνὸς ἀνεξαρτήτου βασιλείου. Ὁ Γάλλος αὐτὸς ὑπαξιωματικὸς ὀνομαζόταν Προσπερίνος Μουριὲ καὶ ὑπηρετοῦσε ὡς λοχίας στὴ στρατιωτικὴ διοίκησι τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν τῆς Γουαδελούπας. Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ ἱστορικὸ τῆς ἀναρρήσεώς του στὸ θρόνο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάποιο μικρὸ κι' ἀπομονωμένο νησὶ τῶν Ἀντιλλῶν, ἡ Ντεζιράντα, κατοικούμενο ἀπὸ χίλιους περίπου μαύρους, ἐκήρυξε ἐπανάστασι. Οἱ ἰθαγενεῖς ἀρνήθηκαν νὰ πληρώσουν φόρους, ἔδιωξαν ἀπ' τὸ νησί τους τὸν Γάλλο διοικητή, ἀποφασισμένοι νὰ κυβερνηθοῦν μόνοι τους.

Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς Γουαδελούπας βρέθηκε στὴν περίστασι αὐτὴ σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Τί ἔπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξι στὸ ἐπαναστατημένο νησί; Μποροῦσε βέβαια νὰ κινητοποιήση καὶ νὰ στείλη ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν στρατὸ καὶ στόλο. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ χυθῆ αἷμα, δὲν τὸ ἔβρισκε σωστὸ νὰ ὀργανώση ὁλόκληρη ἐκστρατεία γιὰ μιὰ τόσο ἀσήμαντη καὶ ἀστεία ἐξέγερσι. Ἔκρινε λοιπὸν σκοπιμότερο νὰ στείλη στὴ Ντεζιράντα ἕναν ἔξυπνο ἄνθρωπο, γνωρίζοντα τὴ γλῶσσα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἰθαγενῶν. Ὁ ἀπεσταλμένος του αὐτὸς θὰ κατόρθωνε νὰ κατευνάση τὰ πνεύματα καὶ νὰ πείση τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα. Αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη λύσις ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ὡς πιὸ κατάλληλος γιὰ μιὰ τέτοια ἀποστολὴ θεωρήθηκε ὁ Προσπερίνος Μουριέ, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων, εἶχε καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ προσὸν ὅτι μιλοῦσε θαυμάσια τὴ διάλεκτο τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ντεζιράντας.

Πραγματικῶς, ὁ Μουριὲ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ ἐπαναστατημένο νησί, ἐπιβιβασθεὶς σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο.

Ὅταν οἱ μαῦροι τῆς Ντεζιράντας εἶδαν τὸν Γάλλο λοχία ν' ἀποβιβάζεται στὸ νησί τους, μὲ τὴν ἐπίσημη στολή του, τὰ γυαλιστερὰ κουμπιά, τὰ γαλόνια του καὶ τὸ τρικαντό του, καὶ μάλιστα ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς μιλᾶη τόσο ὡραῖα στὴ διάλεκτό τους, τρελλάθηκαν σχεδὸν ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό τους.

Μὲ χορούς, μὲ τραγούδια, μὲ ἐπευφημίες καὶ χαρμόσυνες κραυγὲς τὸν σήκωσαν στὰ χέρια τους, τὸν μετέφεραν στὸ καλύτερο σπίτι τοῦ νησιοῦ, κι' ἐκεῖ τὸν ἀνεκήρυξαν ἄρχο-σβοῦσε... βασιλέα κι' ἔτσαν κοὶ τὸν ἐροσκύνησαν!...

Ὁ δύστυχος λοχίας τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα. Τὰ πράγματα βέβαια πήγαιναν καλά, ἀλλὰ πῶς θὰ ξεμπέρδευε στὸ τέλος καὶ πῶς θὰ ἐγκατέλειπε τὸν θρόνο, ποὺ τόσο πρόθυμα τοῦ πρόσφεραν οἱ ἀγαθοὶ ἰθαγενεῖς;

Πάντως, γιὰ νὰ εἶνε ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ διοικητοῦ του, ὁ Μουριὲ τοῦ ἔστειλε τὴν ἄλλη μέρα μιὰν ἀναφορά, πληροφορῶντας τὸν ὅτι ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ κατασταλῆ ἡ ἐπανάστασι τῶν ἰθαγενῶν κι' ὅτι γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτό, ἔπρεπε νὰ παραμείνη στὸ νησὶ κάμποσο καιρὸ ἀκόμα.

Ὁ Γάλλος διοικητὴς τῆς Γουαδελούπας δὲν ἔφερε φυσικὰ καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἔτσι ὁ λοχίας—βασιλεὺς βρῆκε καιρὸ νὰ κανονίση τὰ τῆς ζωῆς του στὸ νησὶ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, ἔχοντας πάντα τὴν ἀμέριστη συνδρομὴ καὶ τὴν εἰλικρινῆ λατρεία τῶν ὑπηκόων του.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Μουριὲ δοκίμασε ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῆς βασιλείας, χάρηκε ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ στέμματος. Περνοῦσε ζωὴ καὶ κότα! Ξάπλωμα, τεμπελίκι, φαγοπότι καὶ... φοῦρνος νὰ μὴν καπνίση!

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ ὀχτὼ μηνῶν ἀληθινὰ ἡγεμονικὴ κι' ἀμέριμνη ζωή, εἰδοποιήθηκε ἀπ' τὸν διοικητὴ του ὅτι ἡ παραμονή του στὸ νησὶ τραβοῦσε σὲ ὑπερβολικὸ μάκρος κι' ὅτι θὰ πήγαινε στὴ Ντεζιράντα πολὺ σύντομα ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ τὸν παραλάβη. Πρὸ τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς, ὁ λοχίας—βασιλεὺς ἀναγκάστηκε νὰ ἐκδώση ἕνα... βασιλικὸ διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου προσαρτοῦσε ἐκ νέου τὸ νησὶ στὶς γαλλικὲς κτήσεις. Κατόπιν παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν θρόνο, μὲ μεγάλη του λύπη βέβαια, καὶ ξαναγύρισε... χωρὶς στέμμα, ἁπλὸς πειὰ λοχίας, στὴ Γουαδελούπα, ἀφίνοντας ἀπαρηγόρητους τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἰδίως τὰς ὑπηκόους του.

Ὁ ἐπίλογος τῆς περίεργης αὐτῆς ἱστορίας εἶνε ἀκόμα πιὸ θλιβερὸς καὶ ἄδοξος.

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, θέλοντας νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν λοχία Μουριὲ γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς του, τὸν μετεκάλεσε ἀπὸ τὶς ἀποικίες καὶ τὸν διώρισε... δημοτικὸν εἰσπράκτορα σ' ἕνα χωριὸ τῆς Τουραίνης!...